

Svovlstank, saa man sommetider kan synes at fornemme Helvede brænde En gennem Træskoen. Forresten har vi da ogsaa faaet en ny Religion derovre nu?“

„Ja saa,“ mumlede Frk. Katinka. „Hvad hedder saa den Religion?“

„Ih, det er jo dissehersens Damgaardianere.“

„Hvad for noget? . . . Damgaardianere? Dem synes jeg dog ikke, jeg har hørt Tale om før.“

„Aa nej, saamænd, det er rimeligt nok. For de er jo ogsaa endnu noget vaade bag Ørene. — — Det er ellers ham Niels Nilen, . . . eller Niels Damgaard, som han jo helst vil kaldes . . . det er ham, der har opfundet den. Han var før i Tiden Gaardskarl hos Emanuel Hansted, og han har nu altid haft det saa meget med Læsning og Skrивerier i Aviserne og saadan. Og nu var han jo bleven Missionærtaler og sad immer og studerte. Og saa var det, han forgangen lavede denneherre nye Religion, som forresten skal være helt udmærket, . . . det har jeg da hørt baade een og to snakkes om.“

„Men hvad er da det nye ved den?“

„Ja se, det kan en anden jo ikke vide. Men jeg troer nu nok, at det er noget med Daabens Ord, som han vil have sagt i en anden Mening.“

„Ja, Vorherre er en taalmodig Mand,“ sagde Frk. Katinka.

„Ja, det er et Sandhedens Ord, Frk. Gude,“ istemte Væveren og hensank et Øjeblik i tankefuld Tavshed.

Men snart spillede igen det skæve Smil i hans Ansigt, og han sagde:

„Men hvordan gaar det saa egentlig med Jeres egen ny Profet? Ja for vi har natyrlig ogsaa hørt baade et og andet om det derovre til vort. Og det er jo da helt mærkeligt, hvad der saadan fortælles. Han skal jo ligefrem være begyndt at gøre Mirakler nu.“

„Saa-aa, det har jeg dog ikke hørt.“